

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ἑβδομος

Συνδρομὴ ἰτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.—Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται ἀπὸ 1 ἰανουαρίου ἑκάστου ἔτους καὶ εἶνε ἰτήσιαι—Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

24 Ἰουνίου 1879

ΣΦΡΑΓΙΣ ΤΟΥ
Δημοσίου μνήμονος Σκοπέλου
ἐπὶ Καποδιστρίου

[Ἐκ τῆς Σλλογῆς Παύλου Λάμπρου.]

Τὰ κάτωθεν τοῦ «Φοῖνικος» στοιχεῖα Μ. Γ. εἶνε τὰ ἀρχικὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Μνήμονος (συμβολαιογράφου). Σημειωτέον ὅτι οἱ συμβολαιογράφοι καὶ ἐπὶ ἐπαναστάσεως καὶ ἐπὶ Καποδιστρίου εἶχον δικαίωμα νὰ μεταχειρίζωνται εἰς τὰ παρ' αὐτῶν συντασσόμενα ἔγγραφα οἷον σύμβολον ἤθελον.

Τὸ περὶ τῶν «Μνημόνων» καὶ περὶ τῶν καθηκόντων αὐτῶν Ψήφισμα ἐξεδόθη ἐν Ναυπλίῳ τῷ 11 Φεβρουαρίου 1830 ὑπ' ἀρ. 67 (ἄρθρ. 4: Ὁ Μνήμων ἔχει μίαν σφραγίδα, τὴν ὁποίαν ὀφείλει νὰ παρουσιάσῃ εἰς τὴν Κυβέρνησιν διὰ νὰ ἐπικυρωθῇ. Ἡ σφραγὶς του πρέπει νὰ ἐπιφέρει τὰ στοιχεῖα τοῦ ὀνόματός του, συνεπιφέρουσα «Μνήμων τῆς Ἐπαρχίας δεῖνα.»)

Οἱ «Μνήμονες» μετωνομάσθησαν ἐπὶ Ἀντιβασιλείας «Συμβολαιογράφοι», (Νόμος 21 Ἰανουαρίου 1834: Βλ. ἄρθρ. 166 τοῦ ὄργανιμοῦ τῶν Δικαστηρίων καὶ Συμβολαιογράφων). Σ. τ. Δ.

ΔΥΩ ΩΡΑΙ ΕΝ ΟΛΥΜΠΙΑΙ

Καὶ τί δύναται τις νὰ ἴδῃ ἐντὸς δύο ὥρῶν ἐπισκεπτόμενος τὸν ἀπὸ τινος ἐτῶν ὁσημέραι ἀποκαλυπτόμενον θαυμάσιον ἐκεῖνον χῶρον, ἐν ᾧ ἐτελεῖτο ἡ ἐθνικωτάτη τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων πανήγυρις, ἡ ἐορτὴ τοῦ ὑψίστου τῶν ἑλληνικῶν θεῶν, τοῦ Ὀλυμπίου Διός; Ἐάν τις ἀνέγνω τὸν Πηυσανίαν, ὅστις εἰδικώτερον καὶ λεπτομερέστερον περιέγραψε τὸ σηῆνος ἐκεῖνο τῶν καλλιτεχνημάτων, τῶν περὶ τὸν ναὸν τοῦ Διός συμπευκνωμένων, ἐθαύμασε μὲν βεβαίως τὴν καλλιτεχνικὴν τάσιν, ἣν εἶχεν ἡ θρησκεία καὶ ἅπας ἐν γένει ὁ βίος τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ἀλλὰ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα δὲν ἐδυνήθη νὰ περιλάβῃ διὰ τῆς φαντασίας αὐτοῦ τὸν ἀπέραντον πλοῦτον καὶ τὴν σωφειάν τῶν ἰδρυμάτων ὅσα ἐκόσμου τὸν πανελλήνιον ἐκεῖνον ἰσρὸν χῶρον. Ἐάν δὲ

μετὰ τοῦτο ἔλαβε γνῶσιν τινα τῆς εὐτυχοῦς ἀνασκαφῆς τῆς ὑπὸ τῆς γερμανικῆς κυβερνήσεως γενομένης καὶ τῆς ἀφθόνου συγκομιδῆς ποικίλων προϊόντων τῆς ἀρχαίας τέχνης, ἤθελε μειδιάσῃ, εἰ μὴ καὶ ἀγανακτήσῃ διὰ τὴν τόλμην τοῦ νὰ γράψῃ περὶ Ὀλυμπίας καὶ τῶν αὐτόθι ἀνακαλυφθέντων ἀνθρώπος δύο μόνον ὥρας ἐν αὐτῇ διατρίψας. Ἀλλὰ πιστεύω, ὅτι οἱ ἀναγνώσται τῆς Ἔστιας εἶνε τοσοῦτον ἐπισκεῖς, ὥστε τὰς μὲν λεπτομερείας καὶ ἐπιστημονικὰς ἀκρίβειας νὰ παραπέμψωσιν εἰς τοὺς ἐπίτηδες περὶ τὰ τοιαῦτα ἀσχολουμένους, ἀπλῶς δὲ μόνον ἀναμνήσεις καὶ ἐντυπώσεις νὰ δεχθῶσιν, οὐχὶ εἰδικοῦ ἀρχαιολόγου, ἀλλ' ἔραστοῦ τῆς ἀρχαιότητος.

Ἡ ἀνετωτέρα ὁδὸς ἐξ Ἀθηνῶν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν εἶνε ἡ διὰ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου μέχρι Κατακόλου καὶ ἐντεύθεν κατὰ ξηρὰν μέχρι Πύργου (ἐπὶ 1 ὥραν) καὶ μέχρις Ὀλυμπίας (ἐπὶ 3 ὥρας), ἐὰν δὲν προτιμᾷ τις πρὸς ἀποφυγὴν τῆς μεταξὺ Ζακύνθου καὶ Πελοποννήσου συνήθως θορυβώδους θαλάσσης τὴν ἐκ Πατρῶν μέχρι Πύργου ὥραιαν, ὡς λέγουσιν, ἀμαξιτὸν ὁδὸν (ἐπὶ 7 ὥρας).

Ἡ ἀπὸ τῆς παραλίας τοῦ κόλπου τοῦ Κατακόλου καὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀλφειοῦ μέχρι τῶν Ἀρκαδικῶν ὄρεων χώρα, ἡ ἀποτελουμένη ἐκ τῆς κάτας κοιλάδος τοῦ Ἀλφειοῦ καὶ τῶν πρὸς δυσμὰς διακλαδῶσεων τῆς Φολόης, καὶ περιοριζομένη πρὸς νότον ὑπὸ τῶν Τριφυλικῶν ὄρεων, εἶνε ἡ ἀρχαία Πιωᾶτις. Ἐν αὐτῇ κείται ἡ πεδιάς τοῦ Πύργου καὶ τῆς Ὀλυμπίας. Εἰς τὴν χώραν ταύτην ἡ φύσις ἐπεδαψίλευσεν οὐχὶ τῇ χειρὶ, ἀλλὰ τῷ θυλάκῳ τὰ δῶρά της. Πεδιάς εὐφορος καὶ χαμηλὴ καλύπτεται τὴν σήμερον ὑπὸ ἀμπελώνων καὶ ἐλαιοδένδρων ἀριστα καλλιεργημένων, ὅπερ μαρτυρεῖ τὴν εὐφύιαν, δραστηριότητα καὶ ἐπιμέλειαν τῶν κατοίκων· γήλοφροι χλοεροὶ καὶ κατάφυτοι περιστέφουσι τὴν ὥραιαν πεδιάδα, καὶ κῶμαι χαριέστατα κείμεναι ποικίλλουσι διὰ τῶν λευκῶν αὐτῶν οἰκιῶν τὴν περίεξ χλοάζουσαν φύσιν· ποτάμια κατερχόμενα ἀπὸ τῶν παρακειμένων ὄρεων ἀναμιγνύουσι τὰ διαυγῆ αὐτῶν ὕδατα πρὸς τὸ θολόν ρεῖθρον τοῦ Ἀλφειοῦ.

Ἐν τῷ μυχῷ τῆς τερπνῆς ταύτης κοιλάδος οὐ μακρὰν τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ μεγάλου αὐτῆς ποταμοῦ ἔκειτο ἡ ἀρχαία πόλις Πῖσα, ἔδρα παλαιῶν ἡγεμόνων, ἀρχαιότερον τοῦ Πέλοπος τοῦ